

Література

1. Пріоритети державної морської політики у сфері функціонування та розвитку морегосподарського комплексу України: аналіт. доп. / О.В. Собкевич, К.М. Михайличенко, А.В. Шевченко, В.М. Русан, С.В. Белашов – К.: НІСД, 2016. – 72 с.

2. Аверочкіна Т.В. Юрисдикція України в прибережних водах: адміністративно-правовий вимір: монографія / Т.В. Аверочкіна. – Одеса: Видавничий дім «Гельветика», 2018. – 466 с.

3. Voitkova A. Ways of development of the Ukrainian maritime state/ ISSN2353–8406 Knowledge, Education, Law, Manegement 2020 № 5(33) P. 184–188

Ключові слова. новаційні шляхи розвитку української морської держави, українська морська держава, морська доктрина України, правові основи української морської держави, інституціоналізація української морської держави.

Ключевые слова: инновационные пути развития украинского морского государства, украинское морское государство, морская доктрина Украины, правовые основы украинского морского государства, институционализация украинской морской державы.

Keywords. innovative ways of development of the Ukrainian maritime state, Ukrainian maritime state, Ukrainian maritime doctrine, legal basis of Ukrainian maritime state, institutionalization of the Ukrainian maritime state.

Сівак Володимир Михайлович

*Національний університет «Одеська юридична академія»
аспірант кафедри загальної теорії права та держави*

ОСНОВИ ВЗАЄМОДІЇ ПОЛІТИЧНИХ ПАРТІЙ ТА ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ

Із зародженням ідеї представництва тісно пов'язана поява попередників політичних партій що існують сьогодні. Відносини партій та державної влади зокрема досліджували такі відомі філософи як Ф. Бекон, Т. Гоббс, Дж. Лапаломбара, М. Вейнер, Д. Юма, Е. Берк, Дж. Ст. Міль, Ш. Монтеск'є, Ж.-Ж. Руссо. Послідовник ідей німецького філософа Г. Гегеля, один із засновників фундаментальної теорії політичних партій А. Руге вивчав зв'язок між вченням про партії і проблемою критики і опозиції уряду. Він розглядав партію як засіб

запобігання революції. Під партіями він розумів рушійні сили і організаційні форми ліберальних і демократичних ідей, що протистоять консервативному державному режимові [4].

Також, А. Руге вважав політичні партії інститутами що протистояють уряд, а також представник гегельянців К. Розенкранц навпаки стояв на позиції, що уряд який уособлює собою державу, стоїть над політичними партіями, які представляють групи суспільних інтересів [5]. Взаємодія політичних партій та державної влади на мою думку включає в себе наступні аспекти:

1. Делегування представників конкретної політичної сили до органів державної влади, а саме виконавчої та законодавчої гілок.
2. Розробка та прийняття політичними партіями програм що впливають на інститут президента, зміну політики уряду, зміни структури парламенту, та зміну судової системи в державі.
3. Донесення позиції виборців та членів політичної партії що є виразниками ідей конкретного прошарку суспільства.

Соціальні інститути, на думку інституціоналістів, відображають «свідомо врегульовану і організовану форму діяльності маси людей, відтворення найбільш стійких зразків поведінки, традицій та звичок, що передаються з покоління в покоління» [8], розглядаючи політичні партії, один із різновидів соціальних інститутів, а саме політико-правовий. Варто зазначити, що державі необхідно закріпити на конституційному рівні чітко закріпити регулювання відносин політичних партій. Адже політичні партії – це об'єктивне явище, котре виступає проявом зумовлених потребами самого соціуму змін у взаємодії між державою і політичною системою суспільства, у взаємозв'язках між державним механізмом і партіями [7]. Закріплення в Конституції гарантій політичних партій, а також процедури заборони політичних партій допоможе вберегти політсили від тиску з боку органів державної влади. Адже основним завданням для політичних партій є участі у правотворчих процесах саме це є одним із основних елементів взаємодії політичних партій та органів державної влади. Яскравим прикладом є відносини уряду та політичних партій що представлені в парламенті. В. М. Карташов вважає що учасниками

правотворчої практики є окремі особи, їх об'єднання та організації (політичні партії і т. д.), які так чи інакше сприяють правотворчим органам при підготовці проекту нормативного акту, його обговорення, доопрацюванню і т. д. [6].

В Україні відносини політичних партій та державної влади регулюються Конституцією України, Виборчим кодексом України, Законом України «Про політичні партії в Україні» та іншими нормативно-правовими актами. Статтею 21 Закону України «Про політичні партії в Україні» передбачено процедуру заборони політичної партії [3]. На моє переконання доречніше було би закріпити дану процедуру в Конституції, вказавши конкретний суд який має такі повноваження, як приклад – Касаційний адміністративний суд Верховного суду України. Визначень потребують також і ряд понять що наведені в Законі України «Про політичні партії», як наприклад поняття – «статутна діяльність політичних партій» на яке партія отримує фінансування за кошти Державного бюджету України.

Таким чином, враховуючи вищевикладене для того аби політичні партії могли реалізовувати свої програмні завдання шляхом впливу на органи державної влади. В першу чергу в законодавстві повинні бути чітко визначені гарантії політичних партій, а також закладені основи взаємодії політичних партій та органів державної влади.

Література

1. Конституція України, прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. [Електронний ресурс] // Відомості Верховної Ради України.– Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>
2. КОДЕКС АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДОЧИНСТВА УКРАЇНИ [Електронний ресурс] / Верховна Рада України // Відомості Верховної Ради України (ВВР).– 2005.– Режим доступу до ресурсу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747–15#Text>.
3. Закон України «Про політичні партії в Україні» [Електронний ресурс] / Верховна Рада України // Відомості Верховної Ради України (ВВР).– 2001.– Режим доступу до ресурсу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2365–14#Text>.
4. Антология мировой философии: 4 т. / Академия наук СССР. Институт философии.– М.: Мысль, 1969–1972.– Т. 3.– 1971.– 760 с.

5. Гонюкова Л.В. Політичні партії в державному управлінні: до історіографії проблеми [Електронний ресурс] / Гонюкова Л.В.– Режим доступу до ресурсу: http://academy.gov.ua/ej/ej10/doc_pdf/Gonyukova.pdf.

6. Карташов В.Н. Теория правовой системы общества: учебное пособие. В2г. Т. 1 / В.Н. Карташов. Ярославль, 2005.– С. 249

7. Шаповал В.М. Сучасний конституціоналізм / В.М. Шаповал.– К.: Юрінком Інтер, 2005.– 560 с.

8. Політико-правові інститути сучасності: Структура, функції, ефективність / за заг. ред. М.І. Панова, Л.М. Герасіної.– К.: Концерн «Видавничий Дім «Ін Юре», 2005.– 384 с.

Ключові слова: державна влада, політична влада, політичні партії, дегуманізація державної влади, соціальні інститути

Ключевые слова: государственная власть, политическая власть, политические партии, дегуманизация государственной власти, социальные институты

Key words: state power, political power, political parties, dehumanization of state power, social institutions